

filmoteca

Black Mirror

Queta Karmany

Periodista

quetak@gmail.com

Tinc una amiga que s'ha separat i des del dia següent que ho va fer és extremadament feliç. Veu postes de sol extraordinàries, de cop i volta creu que les flors tenen colors infinits i quan es perd pels carrers de Barcelona, a cada raconet veu un motiu per fer una fotografia i pujar-la a Twitter i Instagram amb un tiolet que remarca la terrible felicitat que està vivint.

Els que quedem amb ella per fer una copa de vi, l'acompanyem en les passejades i li ensenyem que el sol es pon enmig d'un cel rosat; els que sabem més coses que els seus seguidors d'Instagram, sabem que està desfeta, que no vol sortir i que troba que el món és una merda. Però a la xarxa alimenta el seu àlter ego. Allà pot tenir una vida sense problemes i sense llàgrimes. Necessita ensenyar «al món» —jo crec que sobretot al seu ex— quins plats fantàstics menja, a quin restaurant ho fa i la quantitat de gintònics de disseny que beu. La seva felicitat és inversament proporcional a la que declara a Instagram, però cada vegada que obté un *like* alguna cosa se li activa al seu ego, semblant a les endorfines dels atletes, i en necessita més i més.

Vagi per endavant que estic enamorada de les xarxes socials: sense WhatsApp no estaria tan en contacte amb la Sílvia i la Txell, sense Facebook no parlaria tant amb el meu fillol i sense Twitter algunes notícies em passarien per alt. Però vull viure les coses com abans d'Instagram, com si fos el darrer dia de la meua vida. Vull gravar aquella sensació al meu cervell i reviure-la amb els ulls tancats, no a Instagram. És cert que les xarxes ens han apoderat com mai. Poder fer caure marques i prestigis ha donat força a qui fins ara havia restat en silenci, però em demano si ens ha fet més crítics, és a dir, no sé si ens fa qüestionar-nos el que llegim o senzillament passem d'un titular a un altre, de puntetes.

Mentre la meua amiga és al lavabo veig una foto que acaba de penjar a Twitter amb una ampolla de vi i dues copes: «Instants de felicitat en un marc perfecte i en companyia immillorable». Jo estic perfectament difuminada a l'altra banda de la taula i el fet que hi hagi dues copes enquadrades i un ex a fora de la virtualitat, ho diu tot. Continuo desplaçant el dit cap avall i em trobo l'etiqueta *#pigga-te* i torna a mi la imatge d'un primer

Les xarxes ens han apoderat com mai, però em demano si ens han fet més crítics, és a dir, no sé si ens fan qüestionar-nos el que llegim o senzillament passem d'un titular a un altre, de puntetes

ministre britànic amb la cara descomposta. És el primer ministre de *Black Mirror* en l'episodi, «The National Anthem» [L'himne nacional] en el qual Otto Bathurst i Charlie Brooker barregen una princesa, un dirigent polític i un porc en una proposició que deixa sense alè. A través de 50 minuts descobrim una cultura *voyeurista*, una societat enganxada a les xarxes i acostumada a viure i veure els drames en forma d'espectacle. El porc, la princesa i el primer ministre són el preludi de cinc episodis més dirigits per batutes diferents i amb una cosa en comú: la provocació, la creació de situacions incòmodes per als espectadors, que inevitablement ens sentim identificats amb els plantejaments de la sèrie i la reflexió sobre una societat amb una capacitat crítica minvant. Apocalíptica? Segur. Exagerada? Per descomptat, però a través de la hipèrbole i de la integració perfecta de la tecnologia en cada un dels episodis, els escenari semblen totalment creïbles. I això és el que possibilita la bufetada final, aquell regust amarg al final de cada capítol.

La meva amiga torna, paguem i marxem cap a casa amb el mal cos que

ens ha deixat l'exposició del CCCB «+Humans» que explora el futur de la humanitat. Ho fa a través d'una cinquantena d'obres que recreen des de la robotització dels nostres cossos i les nostres vides fins a l'alteració genètica. Propostes que, en molts casos, et fan tapar la boca amb les dues mans, que et sacsegen, et sorprenen i et fan pensar en aquesta posthumanitat que vivim. Tindries sexe a distància? Això ja està inventat. Substituirà el sexe «tradicional»? Això està per veure. De camí cap el metro em creuo una dona amb un cotxet i penso que potser un dia un robot gronxará els nadons, com he vist al CCCB, freno l'impuls de demanar-li que em deixi veure el cap del petit per veure si li han fet un esfínter al costat de l'orella perquè sigui més productiu en créixer. Els pares han de poder dissenyar el seu nadó? Al semàfor de la plaça Universitat passa per davant jo un cotxe fúnebre i l'exposició no em deixa: i si converteixen aquell mort en una pila? Envio un WhatsApp: «Podem canviar la pel·lícula que anem a veure?». No puc pensar més en el futur. ■

Black Mirror
Charlie Brooker

2011